

ŠLAPÁKOVÁ ALENA

* 1941

„Narodila jsem se v rodině knihaře Eugena Mareše, velkého obdivovatele literatury, hudby a historie. Mé dětství bylo poznamenáno válkou a smutným odchodem obou mých rodičů, ale pamatuji si dobře prostředí, ve kterém jsem vyrůstala, a tatínkovu lásku a úctu k umění. Vystudovala jsem Výtvarnou školu v Praze na Hollarově náměstí, a přes protesty mých profesorů, kteří po smrti rodičů drželi nade mnou ochrannou ruku, jsem se přihlásila na Karlovu universitu ke studiu lékařství. Bylo to přání mé umírající matky, a já ho nedokázala nesplnit. Alespoň jsem se o to pokusila. Po třech letech jsem z fakulty na vlastní žádost odešla a nastoupila do knihovny v pražském Klementinu jako propagační výtvarnice. Navrhovala jsem a stavěla knižní výstavy, psala jsem a malovala výstavní panely, byla to zajímavá práce v prostředí plném knih, které mi tolik připomínaly mého otce a dobu, kdy jsem se učila poznávat svět.

V Klementinu jsem byla tři roky, potom jsem se vdala, narodily se děti, do knihovny jsem se už nevrátila. Se svým manželem designerem Václavem Šlapákem jsme víc než patnáct let pracovali na zakázkách ve spolupráci s architekty, zkoušeli jsme nové, netradiční postupy, naše návrhy jsme sami realizovali do materiálu, oblast našeho zájmu byla široká.

V roce 1981 mě zlákal netkané tapiserie ve Kdyni a v Brně, zkusila jsem volnou tvorbu, a ke své, už tak různorodé výtvarné činnosti jsem přidala další obor, textilní.

Spolu s manželem jsme vymysleli a na několika zakázkách použili i novou techniku vakuovaných textilních vláken ve skle, kterou jsme nazvali „Artvakuum.“ Manželovi byl udělen patent, ale nikdy se nám nepodařilo ho prosadit. Byla to zvláštní doba, originalita nebyla v kurzu.

V roce 1983 jsem vytiskla svou první volnou grafiku, bylo to v pražské litografické dílně na Malé Straně, a mohu po pravdě napsat, že kamenotisk už tehdy nasměroval mou další cestu. Barevné litografii jsem zůstala věrná víc než dvacet let, a stále zůstávám. Mým prvním tiskařem a učitelem byl a dosud je Jiří Lípa, později i Jan Kejklíř, který předloni, po dvacetileté spolupráci s grafickými umělci, dílnu opustil. Litografie se stala mým velkým dobrodružstvím, každý den, strávený v naší dílně, je pro mne uměleckým a duchovním zážitkem. Kresba na kámen, technika lavírky a netušené možnosti transparentních barevných kombinací mi učarovaly. K dnešnímu dni mám na svém kontě víc než 240 volných grafických listů různých formátů, tematicky rozdělených do několika skupin a podskupin. Každý list je obrazem mého dlouhého hledání sama sebe.

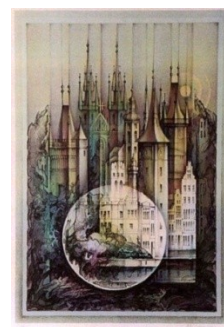
Čas od času, zejména v posledních letech po smrti mého muže, sahám i po oleji a pokouším se malovat, protože jsem naplněna pocity, které se mi ne vždy podaří v grafice zachytit a vyjádřit. Je v nich světlo a láska, a tušení pravdy, která se ptá po smyslu našich životů, a která nosí vznešené jméno – moudrost. Stále se snažím dát jí do svých obrazů, stále zkouším dát jí podobu. Čím jsem starší, tím víc ji hledám. Cítím silnou vnitřní potřebu, která zraje jako víno.“

Čas plodů; litografie;

Proměna; litografie

Povídání o Praze, litografie